

prvý důvod zmatečnosti spadají námitky, jimiž stěžovatel oceňuje nepřipustně v odporu se zásadou vytčenou v § 33 III. odst. nov. k tr. ř. výsledky provedených důkazů, vytýkáje, že jest k tomu prý oprávněn, poněvadž i Nejvyšší soud může volně rozhodovati o správnosti závěrů nižších soudů. Třeba k tomu podotknouti, že jen závěry ze zjištěných skutečností na jednotlivé znaky skutkových podstat trestně-právně relevantních podléhají přezkoumání Nejvyšším soudem a mohou tudíž i stranami býti napadány, nikoli však závěry z výsledků provedeného řízení a též z vyskytnuvších se indicií na samy skutečnosti. I indicie jsou průvodní materiál, z něhož závěry na skutkový děj přísluší činiti výhradně soudům nižších stolic, nikoli však soudu Nejvyššímu. Pokud odvolací soud vyloučil kvalifikaci podle II. odst. § 307 tr. zák. na tom základě, že obžalovaný utrpěl ve rvačce s M. L. jen lehké zranění, nutno sice přisvědčiti námitkám stěžovatelovým, uplatněným proti tomuto názoru pod důvodem zmatečnosti podle § 385 č. 1 b) tr. ř. potud, že výraz v tomto ustanovení zákona použitý »že osoba . . . těžce ublížila . . .« neznamená jen těžké poškození na těle, ale že pod tento pojem nutno zahrnouti i jiné jednání poškozené osoby proti pachateli nebo jeho příslušníkům, které se tak těžce dotklo duševního stavu pachatele, že vzbuzujíc v něm pocit těžkého ublížení, uvádí jej do stavu velkého rozčilení, v němž právě proti osobě ublíživší spáchá ihned úmyslné tělesné poškození. Rozhodujícím je onen subjektivní duševní účinek, kterým jednání poškozeného působilo na mysl a cit napotomního pachatele dojmem těžkého ublížení, nikoliv objektivní výsledek způsobeného ublížení, který napadený v duševním stavu tím vyvolaném často ani ihned neposílí a nerozezná v jeho skutečné intenzitě. S tohoto hlediska by tudíž nebylo důvodu k odepření lehčí kvalifikace trestného činu stěžovatelova proto, že utrpěl jen lehké poškození na těle. Správně má se však tato kvalifikace vyloučiti na tom základě, že obžalovaný, sám k případnému útoku proti L. odhodlaný, nemohl býti vůbec uveden do silného rozčilení tím, když v nastalé rvačce utrpěl sám poškození na těle, ať již těžšího či lehčího rázu; pachatele ke rvačce pro všechny případy odhodlaného, k níž v té chvíli bezprostředního popudu nebylo, nelze považovati za silně rozčileného z toho důvodu, když pak ku rvačce jím čekané skutečně došlo a on v ní nějaké poškození též utrpěl.

Čís. 4431.

Aj jednostranný prejav o hospodárskej situácii, prednesený na verejnej schôdzi bez určitých návrhov na odstránenie vytýkaných závad a bez úmyslu dosiahnuť odhlasovanie nejakej rezolúcie môže svedčiť o snahe páchateľovej vykonať vliv na usporiadanie vecí verejných alebo sociálnych (§ 1 zák. č. 123/31 Sb. z. a n. o štátnom väzení).

(Rozh. zo dňa 18. júna 1932, Zm III 200/32.)

Obžalovaný bol nižšími súdmi uznaný vinným prečinom rušenia obecného pokoja podľa § 14 č. 5 zák. č. 50/23 Sb. z. a n., ktorého sa dopustil svojou rečou na verejnej schôdzi. Bol odsúdený k trestu uzamknutia. O d-

v o l a c í s ú d odoprel vysloviť, že trest má byť odpykaný podľa predpisov o výkone trestu štátneho väzenia, s odôvodnením, že závadná reč obžalovaného bola len rečou agitačnou, vyličujúcou jednostranne pomery robotníctva, že neobsahovala nijakého návrhu na odstránenie zlých hospodárskych pomerov a nemala za cieľ odhlasovanie nejakej rezolúcie.

N a j v y š š í s ú d zamietol zmätočnú sťažnosť obžalovaného.

Z d ô v o d o v:

Dôvodom zmätočnosti podľa § 385 čís. 2 tr. por. domáha sa sťažovateľ upotrebenia § 1 zák. č. 123/1931 Sb. z. a n. o výkone trestu podľa predpisov zákona o výkone trestu štátneho väzenia. Najvyšší súd, súc toho nároku, že nižšie súdy právom tohoto zákona neupotrebili, odôvodňuje toto svoje stanovisko odchylné od dôvodov vrchného súdu; lebo, keď by bolo pravda, na čo kladie váhu vrchný súd, že reč obžalovaného bola len vyličením hospodárskej situácie, braným s jednostranného hľadiska robotníctva, mohla by práve preto už touto svojou povahou, súc prednesená na verejnej schôdzi robotníctva, politickou stranou usporiadanej, svedčiť o snahe pachateľovej vykonať vliv na usporiadanie vecí verejných lebo sociálnych i bez toho, že neobsahovala nijakého návrhu alebo mienky na odstránenie vyličených hospodárskych pomerov, ani nemala ako konečný cieľ odhlasovanie nejakej rezolúcie; lebo snaha vyžiadovaná zákonom o štátnom väzení môže sa prejavíť aj v reči, ktorá bez návrhu alebo rezolúcie má za účel len posluchačov priviesť k rovnakému smýšľaniu na usporiadanie vecí verejných alebo sociálnych. Keď však obžalovaný užil vo svojej reči, nesúcej sa aj za týmto cieľom, obzvlášť surového hanobenia republiky, ide o prostriedok zvlášť zavržiteľný, takže nie je splnená ďalšia podmienka, ktorú § 1 cit. zákona pre uloženie trestu štátneho väzenia, prípadne pre nariadenie výkonu trestu podľa predpisov tohoto zákona v tom smere kladie. V takom prípade nejde len o kritiku stávajúcich pomerov, ale snaha o usporiadanie vecí verejných neprevádza sa spôsobom, ktorý je pre upotrebenie trestu štátneho väzenia zákonom požadovanou podmienkou.

Čís. 4432.

Úkon verejného činiteľa pozbýva povahy výkonu úradu (služby) a činiteľ sám zvláštni ochrany §§ 68, 81, 312 tr. zák. jen, nespadá-li dotčený úkon vôbec podľa povšechné své povahy v okruh jeho oprávnění a povinností; stačí, že veřejný činitel byl formálně k dotčenému úkonu oprávněn, třebaže tu nebyly jeho věcné předpoklady.

Výkonný orgán (berní vykonavatel) je povšechně povolán k zabavení svršků; i když přišel provést prodej zabaveného dobytčete, požívá ochrany §§ 68, 81, 312 tr. zák., pátrá-li i po hotových penězích v bytě (v posteli nezl. dcery) dlužnice; nezáleží na tom, zda měl služební stejnokroj (úřední čepici).

Překažení úředního (služebního) výkonu je objektivní podmínkou vyšší trestní sazby § 313 tr. zák., aniž se vyžaduje, by je pachatel pojal ve svůj úmysl.

(Rozh. ze dne 21. června 1932, Zm I 40/31.)